
КОРУПЦІЯ У ЗБРОЙНИХ СИЛАХ УКРАЇНИ

Павло ВИСОЦЬКИЙ

Корупція – одна з найактуальніших соціальних проблем сучасності. Громадяни різних країн обґрунтовано вважають, що корупція є ключовою політичною проблемою, яка перешкоджає процесам глобалізації у сенсі мультикультуралізму, цілісності соціокультурного простору та планетарного мислення.

Звичка переслідувати лише власні інтереси змушує держави та підпорядковані їм органи перебувати у стані постійного протистояння та конфлікту. Модель перебігу суспільних процесів, висловлена Т. Гоббсом як “війна всіх проти всіх”, з приватної сфери тепер поширилася на простір суспільно-політичних відносин у глобальному масштабі [1, с. 108–109]. Лобіювання, хабарництво, залякування, шантаж, примус та інші засоби реалізації політичних чи економічних інтересів стали звичайною практикою. Однак це найчастіше виражається у формі корупції.

Вищесказане повною мірою стосується і нашої держави, оскільки Україна є повноцінним суб’єктом політичного процесу і змушена прийняти офіційні та неформальні правила геополітичних стратегій. На жаль, зовнішні виклики доповнюються внутрішніми проблемами, пов’язаними з корупцією як девіантною формою соціальної поведінки. На переконання дослідників даного питання, корупція в сучасній Україні зросла до рівнів, які загрожують національній безпеці, оскільки суспільство усвідомлює, що слабка державність та корупція пожирають усі державні інститути, довіру суспільства до влади. Тобто логіка така: якщо держава слабка, вона не здатна захищатися [2, с. 10]. Корупція відчувається у всіх сферах суспільного життя: економічній, соціальній, політичній, духовній. Корумповані стосунки піднімаються вище

етичних норм, стаючи еталоном поведінки. І якщо у мирному житті такий стан речей мав етичний та економічний характер, то у стані військового протистояння проблема корупції безпосередньо впливає на оборону країни, мир і спокій її громадян. Так, згідно з результатами вищезазначеного дослідження, близько половини респондентів вважають корупцію причиною низької ефективності Збройних Сил України. Політолог Ю. Тищенко стверджує, що корупція в армії підриває її боєздатність і легітимність [3, с. 47]. Ті, кому доводиться піклуватися про життя солдатів, їх зброю, безпеку та повсякденне життя, заробляють гроші. Однак громадяни готові протистояти цьому явищу, про що свідчить їх байдужість під час Помаранчевої революції, Революції гідності й інших публічних подій.

Останнім часом в Україні у сфері протидії корупції було зроблено кілька важливих кроків: закони України “Про основи державної антикорупційної політики (антикорупційна стратегія)”, “Про запобігання корупції”. Створено Антикорупційне бюро та Антикорупційну прокуратуру. На державному рівні було проголошено курс на посилення боротьби з цим явищем. Однак ці дії є радше деклараціями про наміри, які, на жаль, не приводять до відчутного покращення ситуації у боротьбі з корупцією. Очевидно, що високий показник корупції негативно впливає на міжнародні рейтинги України, авторитет її та представників влади, може підірвати економічне відновлення нашої країни, послабити її позиції як політичного партнера Заходу. Держава може втратити перспективи приєднання до світових економічних і політичних організацій, стати ізольованою.

Молодь хоче вірити, що в нашій державній службі працівники чесно та професійно виконуватимуть свої повноваження, усунуть причини та умови, що сприяють корупційним правопорушенням. Однак вона не покладається виключно на політиків і державних службовців. Натомість вона розуміє,

що одним із важливих кроків у подоланні корупції є формування антикорупційної культури громадян, а також створення ефективної антикорупційної політики держави, вдосконалення антикорупційного законодавства й антикорупційних інститутів.

На нашу думку, першочерговими кроками, які можуть значно прискорити боротьбу з цими негативними явищами, є запровадження принципу рівності громадян перед законом, скасування імунітету всіх категорій державних службовців, а також відповідальність політиків за невиконання виборчих програм. І в цьому процесі ми керуємось ефективним історичним досвідом країн Балтії, Польщі та Німеччини. Український народ хоче жити в країні з рівними можливостями. І це можливо лише тоді, коли всі рівні перед законом і відповідальні один перед одним як члени однієї родини.

Список використаних джерел

1. Хамітов Н. Історія філософії: проблема людини та її меж. Вступ до філософської антропології як мета антропології : навчальний посібник зі словником. 4-е видання перероблене та доповнене. Київ : КНТ, 2016. 396 с.
2. Волощенко А. В. Корупція: історичні витоки та сучасні прояви. *Актуальні проблеми економіки*. 2015. № 3. С. 8–16.
3. Тищенко Ю. А. Громадянське суспільство в Україні та “політика ідентичності”. Київ : Агентство “Україна”, 2010. 76 с.